

De wilde iris komt veel voor in dit gebied. Bij ons is het een bloem die vooral in juli en augustus bloeit maar hier in dit gebied bloeit de bloem het gehele jaar door. 't Is te zeggen, als de ene iris is uitgebloeid begint er een andere iris te bloeien.

Het is een ganse dag zwaar bewolkt gebleven maar het heeft niet geregend. Het laatste kwartier voor onze aankomst begint het echter hevig te stortregenen. Als we op de camping aankomen zijn we doornat. Daar een verblijf in een houten chalet slechts een paar euro meer kost dan de eigenlijke camping kiezen we voor een chalet.

De rivier Guadelhorce loopt door El Chorro. Boven op de berg heeft men een stuwdam gebouwd om elektriciteit te produceren. Als er weinig vraag is naar elektriciteit, zoals 's nachts, dan haalt men water uit de rivier en wordt het water overgeheveld naar de stuwdam. Men pompt het water niet naar boven maar men haalt het water naar boven via een grote spiraal. Eens deze spiraal in werking is ziet men het water in de rivier zienderogen zakken.

De airco installatie blaast ook warme lucht. Op die manier is onze was vlug droog.

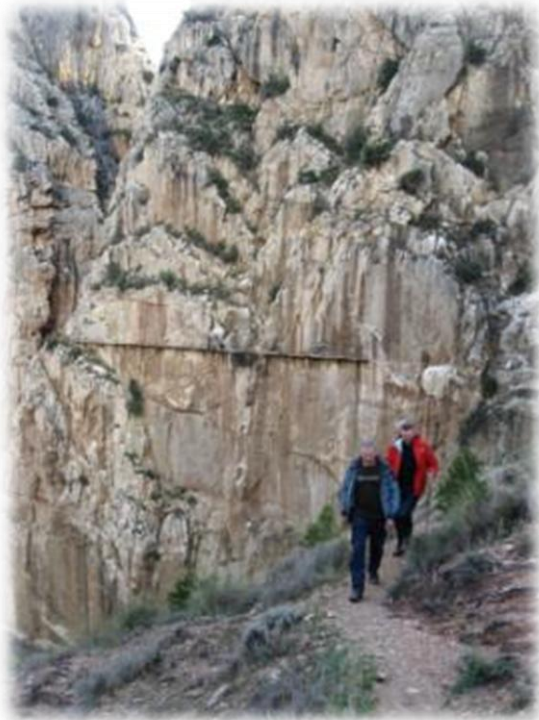

Alles op de camping is spotgoedkoop. Je kunt er eten voor een vijftal euro. Een fles bier van 1 liter kost er 2,5 euro en het is geen tafelbier, het smaakt best wel lekker.

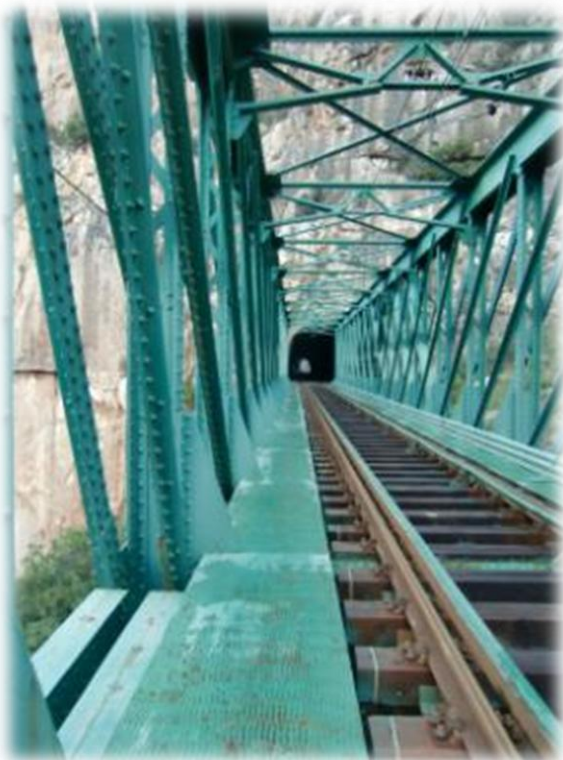
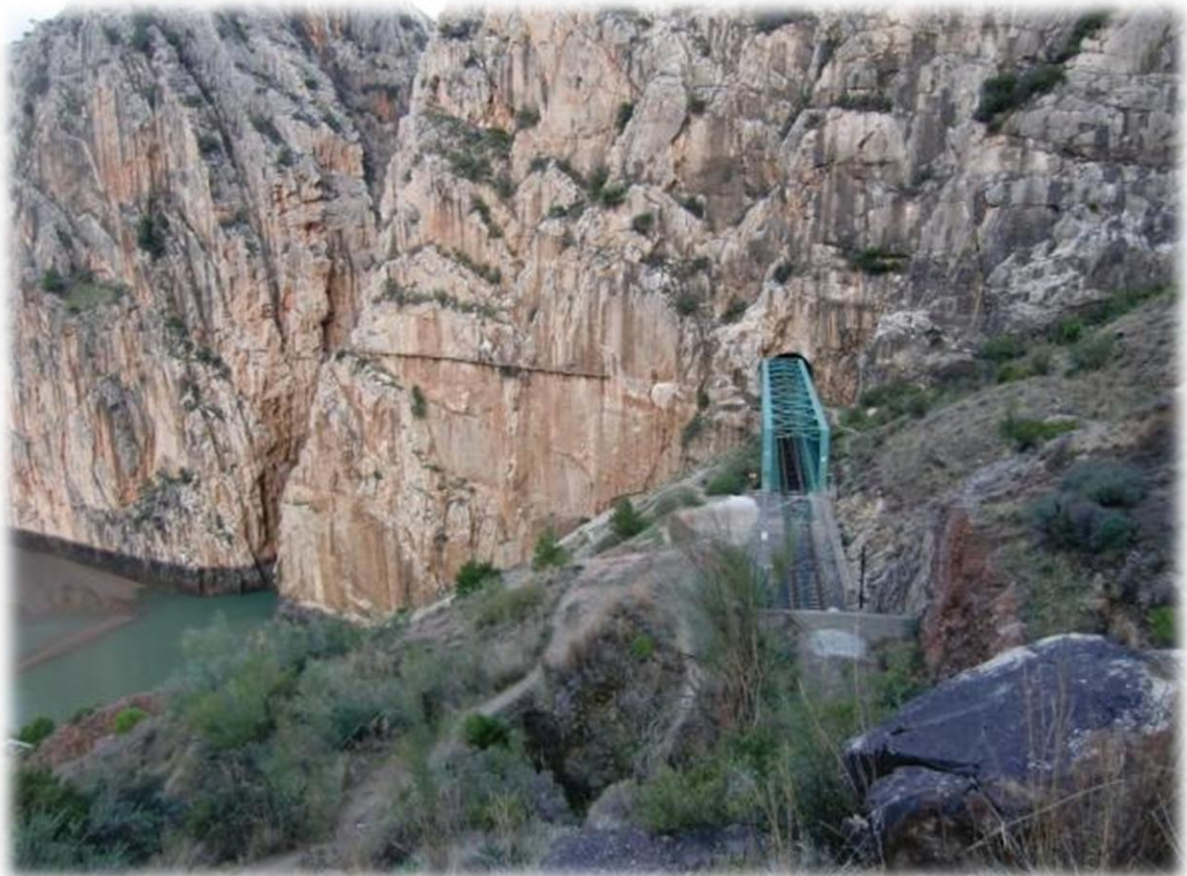
Dinsdag 7 december 2010

- Van : El Chorro 275 m
- Naar : Valle de Abdalajis 475 m
- Afstand : 21,17 km
- Stijgen : 698 m
- Dalen : 458 m
- Duur : 6 uur

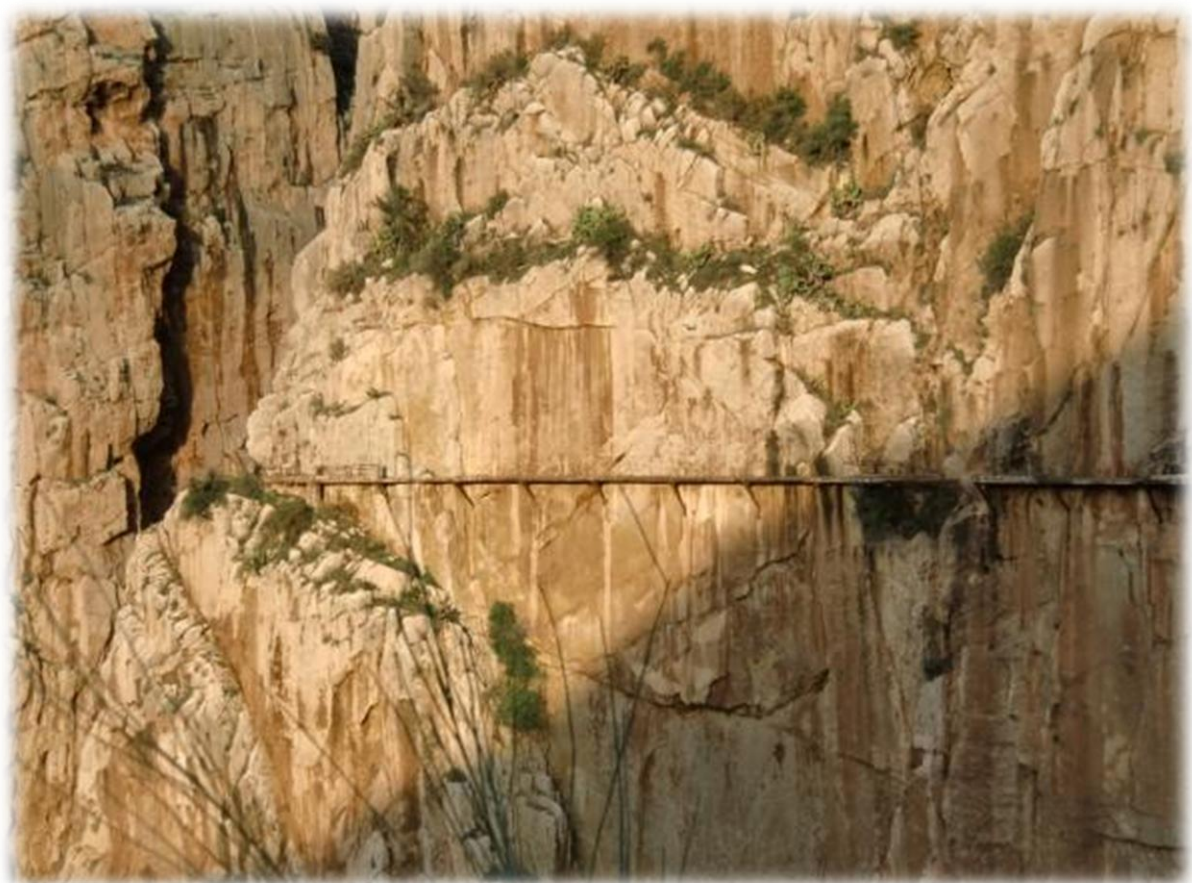
Tijdens de nacht heeft het opgehouden met regenen. Ditmaal dus geen 14 of 15 uur aan een stuk regen. Vandaag is het maar een korte stapdag. Maar El Chorro is in de wereld van bergklimmers en wandelaars wereldberoemd om zijn beruchte "Camino del Rey". Dit wandelpad mag al jaren niet meer belopen worden maar toch vallen er jaar na jaar nog doden op dit pad. In 1901 werd dit pad aangelegd om goederen te transporteren tussen de Chorowatervallen en de Gaitanjeowatervallen op de bergwand zowat 100 m boven de waterlijn. Koning Alfons heeft in 1921 het pad officieel geopend, vandaar de naam camino (pad) del rey (van de koning). Het pad werd echter niet onderhouden en raakte in verval. Het pad heeft een lengte van ongeveer 3 km en heeft nagenoeg geen leuningen. Hier en daar ontbreken stukken uit het pad en zijn er grote gaten in het pad. Hieronder een foto die ik van het internet gehaald heb.

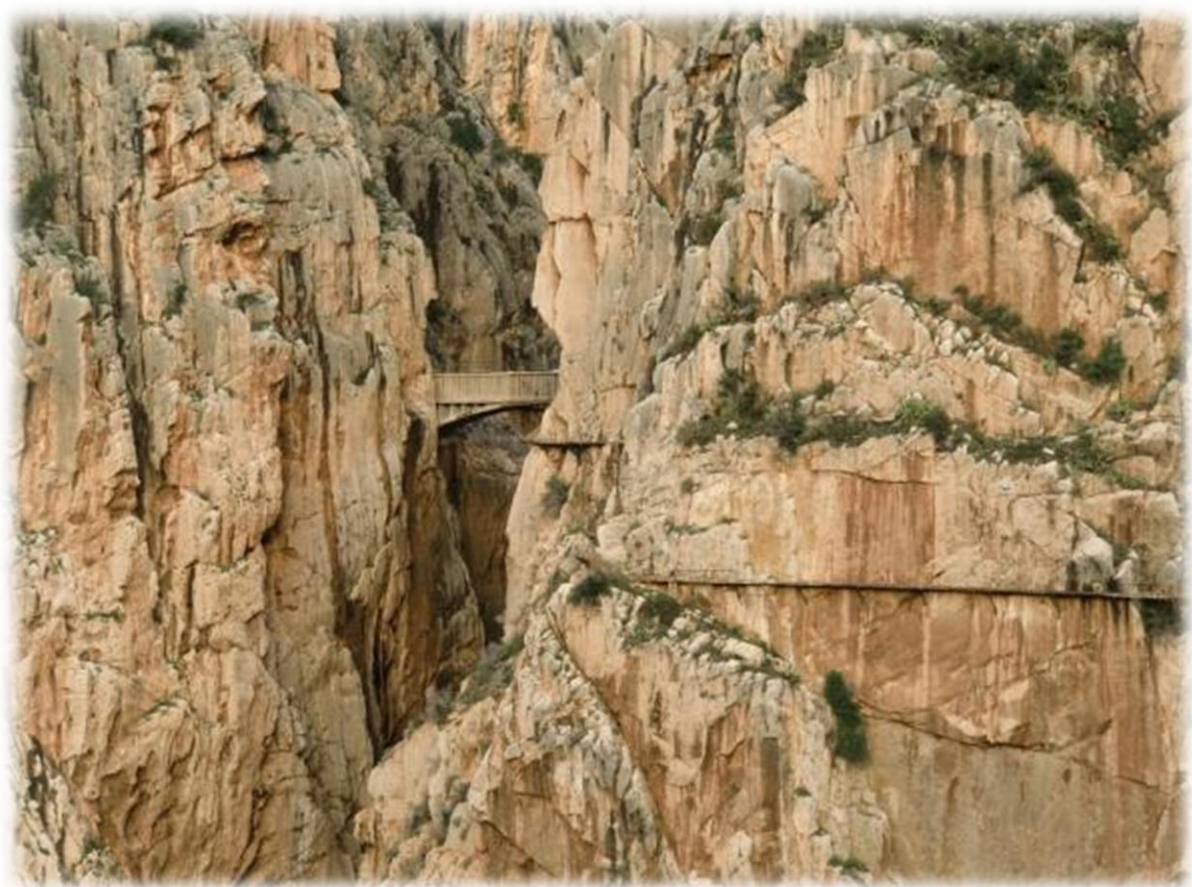

Om tot aan het pad te geraken dient men eerst een spoorweg over wat op zichzelf al verboden is. Een metalen hek moet potentiële wandelaars tegen houden. Later heeft men enkele meters achter het hek nog een plastic wand geplaatst omdat men over het hek bleef klauteren. Maar ook over deze wand klautert men heen. Vervolgens heeft men de eerste 30 m van het pad volledig weg gekapt om wandelaars te ontmoedigen. Maar ondanks al deze maatregelen is er dit jaar nog een Zwitser verongelukt.

Men heeft het pad willen herstellen maar de kostprijs wordt op 7 miljoen euro geraamd en in deze slechte tijden kan Spanje zich zo een bedrag niet veroorloven. Het pad blijft dus tot nader order gesloten. Als men op google “camino del rey” typt kan men meerdere spectaculaire filmpjes zien over dit pad.

Veel dode olijfbomen hebben we op onze tocht niet gezien. We hebben de indruk dat de olijfboom van nature zeer sterk is. De Spaanse olijfboom zou tevens behoren tot de meest ziekteongevoelige soort. Olijven worden niet vers van de boom gegeten. Ze worden eerst een jaar lang in een zoutwaterbadje gelegd om de bittere smaak te verwijderen.

Valle de Abdalajis heeft geen camping. We besluiten om onze tent in het wild op te slaan eens we voorbij het dorp zijn. Evenwel vinden we niet zo meteen een geschikt plekje. Deze keer wachten we niet tot het duister wordt. Een uur voor zonsondergang bellen we aan bij een woning en vragen of we er onze tent mogen zetten. Het is toevallig een Engelsman wat het praten toch wel wat vergemakkelijkt. We mogen er onze tent opslaan.

Woensdag 8 december 2010

- Van : Valle de Abdalajis 475 m
- Naar : Antequera 575 m
- Afstand : 26,3 km
- Stijgen : 887 m
- Dalen : 881 m
- Duur : 9 uur

Gisterenavond zijn we om 18.00 uur al gaan slapen. Het was immers te koud om buiten te blijven zitten. We lieten wel tot lang na zonsondergang de tent openstaan zodat we het mooie bergpanorama konden zien. Tijdens de nacht hevig onweer met slagregens. Als we 's morgens opstaan schijnt de zon.

Een platgereden pad. Een grote, vergelijk maar met de schoenmaat 45 van Ludwig! De padden in Zuid-Spanje zijn giftig voor de huisdieren (niet voor de mens), zoals katten en honden. Worden zij door een hond benaderd, dan zullen zij door hun huid een gif afscheiden en dieren die hiermee in aanraking komen kunnen hierdoor een hartfalen oplopen.

We passeren het “Lobo park” of wolvenpark. We gaan er een kijkje nemen en drinken er wat. We worden er zowaar bediend in het Nederlands. Louise is Antwerpse maar woont en werkt al vier jaar in Spanje. Af en toe keert ze wel nog eens terug naar haar familie in Antwerpen. Louise heeft ons gisteren, van uit haar woning, de berg zien afkomen. Het Lobo park is een privépark met meerdere wolven uit Noord-Amerika, Europa en Spanje. De dieren leven er in grote ruimtes waar ze hun eigen leven kunnen leiden. Dagelijks zijn er meerdere rondleidingen met informatie over hun gewoonten, roedel en structuur. De rondleiding duurt echter anderhalf uur en dat is wat te lang voor ons.

Louise poseert gewillig voor een foto. We hebben haar e-mailadres en sturen haar het verslag.

We passeren vandaag veel olijfboomgaarden. Het weer is terug goed, warm en zonnig.

We komen in het stadje Antequara. Hier zijn nog overblijfselen te vinden van de Bronstijd en de inheemse Iberiërs, de dolmens, Romeinse baden, een Moors kasteel, gotische kerken, barokke torens en fonteynen uit de Renaissance. Aan de zoutwaterlagune Fuente de Piedra vindt men nog één van de weinige broedplaatsen van de flamingo. We zijn de lagune echter niet gepasseerd en we denken dat het daar ook verboden gebied is.

Het Moors kasteel dat op een overhangende rots uittorent boven de stad. Zowel de kerk als het kasteel zijn dagelijks gedurende enkele uren te bezichtigen.

Op de camping "El Torcal" slaan we onze tenten op. We zullen hier twee nachten blijven. Er is een bar en een restaurant op de camping. De bar is de gehele dag en avond open doch het restaurant gaat pas open vanaf 21.00 uur. Enkel Jan kan zolang wachten om te eten. Ludwig en Ivan koken dan maar hun eigen potje.

Donderdag 9 december 2010

- Van : camping El Torcal 600 m
- Naar : Nationaal park "El Torcal" 1.200 m (en terug naar de camping)
- Afstand : 14,5 km
- Stijgen : 310 m
- Dalen : 823 m
- Duur : 7 uur

De GR 7 passeert wel aan de rand van het nationaal park El Torcal maar gaat er eigenlijk niet in omdat er in het nationaal park geen andere uitwegen zijn (men moet dus langs dezelfde weg terug komen). Daar we weten dat dit park het neusje van de zalm is trekken we er een volle dag voor uit om dit natuurwonder te gaan aanschouwen. Twee Spaanse klimmers met een minibusje zijn zo vriendelijk geweest om ons mee te nemen vanaf de camping tot in het park. Het park is het gehele jaar open en de toegang is gratis.

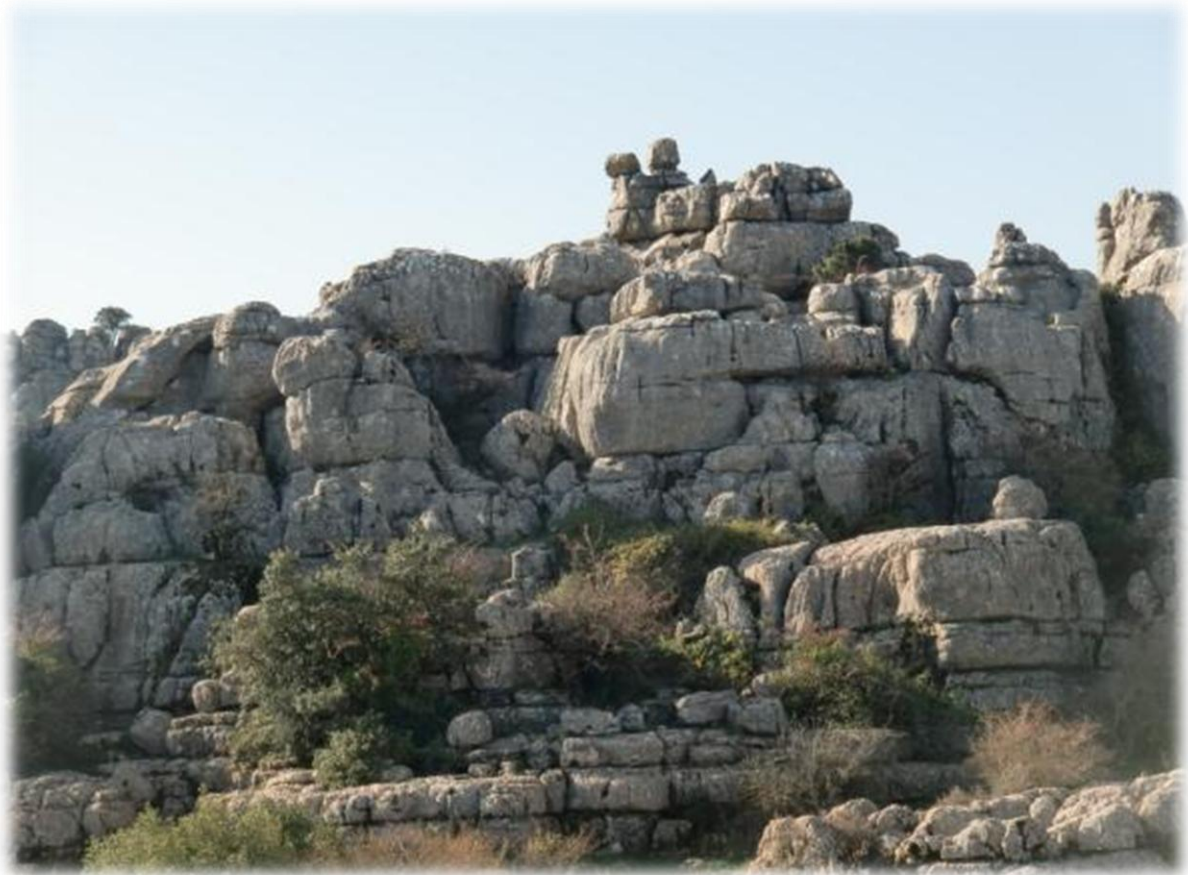
El Torcal de Antequera werd in 1989 uitgeroepen tot nationaal park waardoor het bijzondere bescherming geniet. De merkwaardige rotsformaties van het gebergte waren ooit zeebodem en zijn ontstaan door de opwaartse druk van vulkanische activiteit in combinatie met winderosie. Het vormt een van de meest indrukwekkende kalklandschappen in heel Europa.

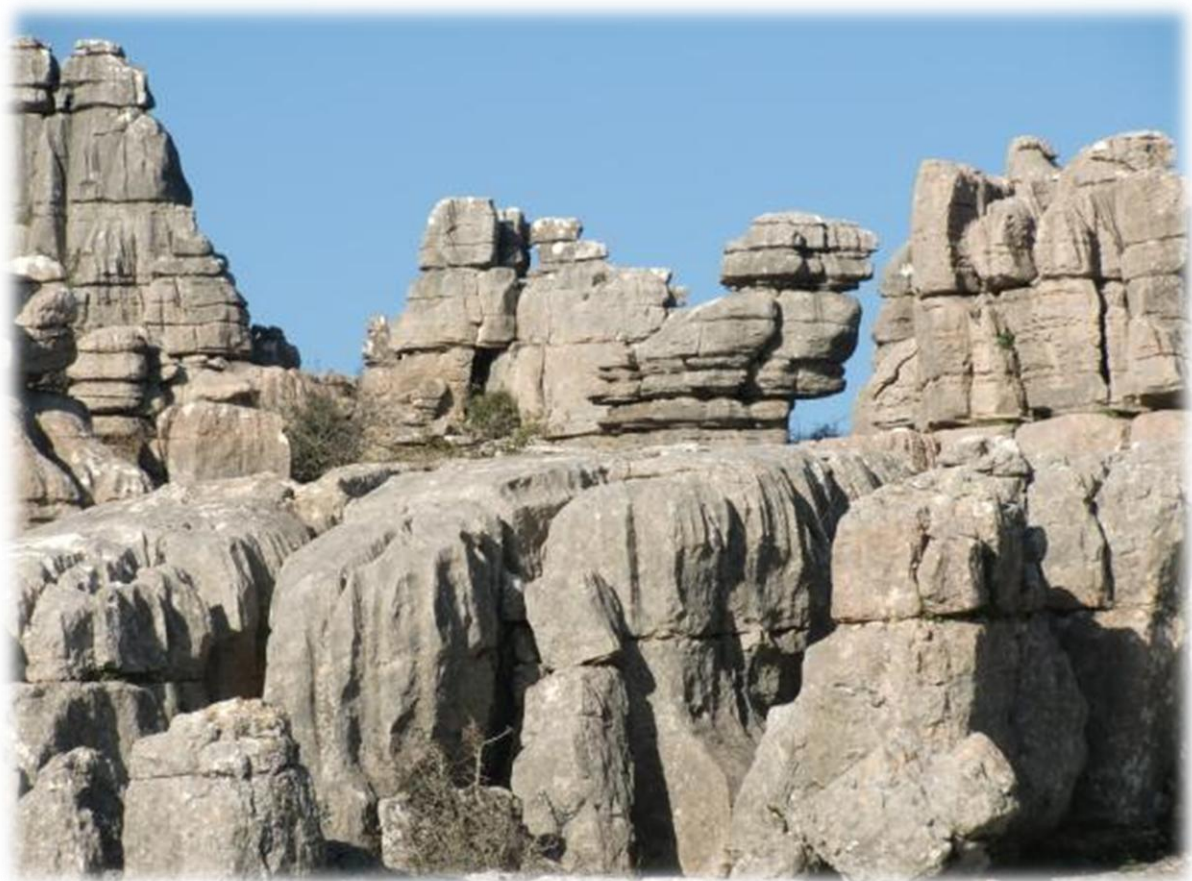

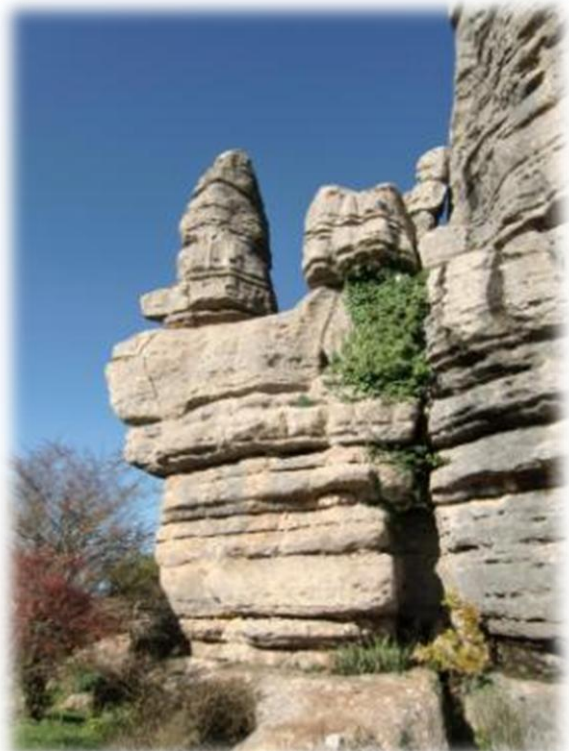

Met een beetje verbeelding kan je in sommige rotsformaties bepaalde vormen van dieren ontdekken. Herken je hierin niet een havik, een schildpad, en een dromedaris....

De kalkstenen hebben nog steeds de gelaagde horizontale formatie. Hierdoor zijn, in de loop van miljoenen jaren, regen en wind in staat geweest om deze lagen te slijten tot verbazingwekkende vormen. Het hele gebied lag onder zee tot meer dan honderd miljoen jaar geleden.

We moeten soms al eens door een smalle spleet wat met de rugzak niet altijd gemakkelijk is. We hebben geluk met het weer vandaag. Het is nagenoeg windstil en de temperatuur is ongeveer 20°. Gezien de tijd van het jaar zijn er ook weinig toeristen. Af en toe loopt er ons wel eens eentje voorbij. Maar wij nemen rustig de tijd om al dit moois te aanschouwen.

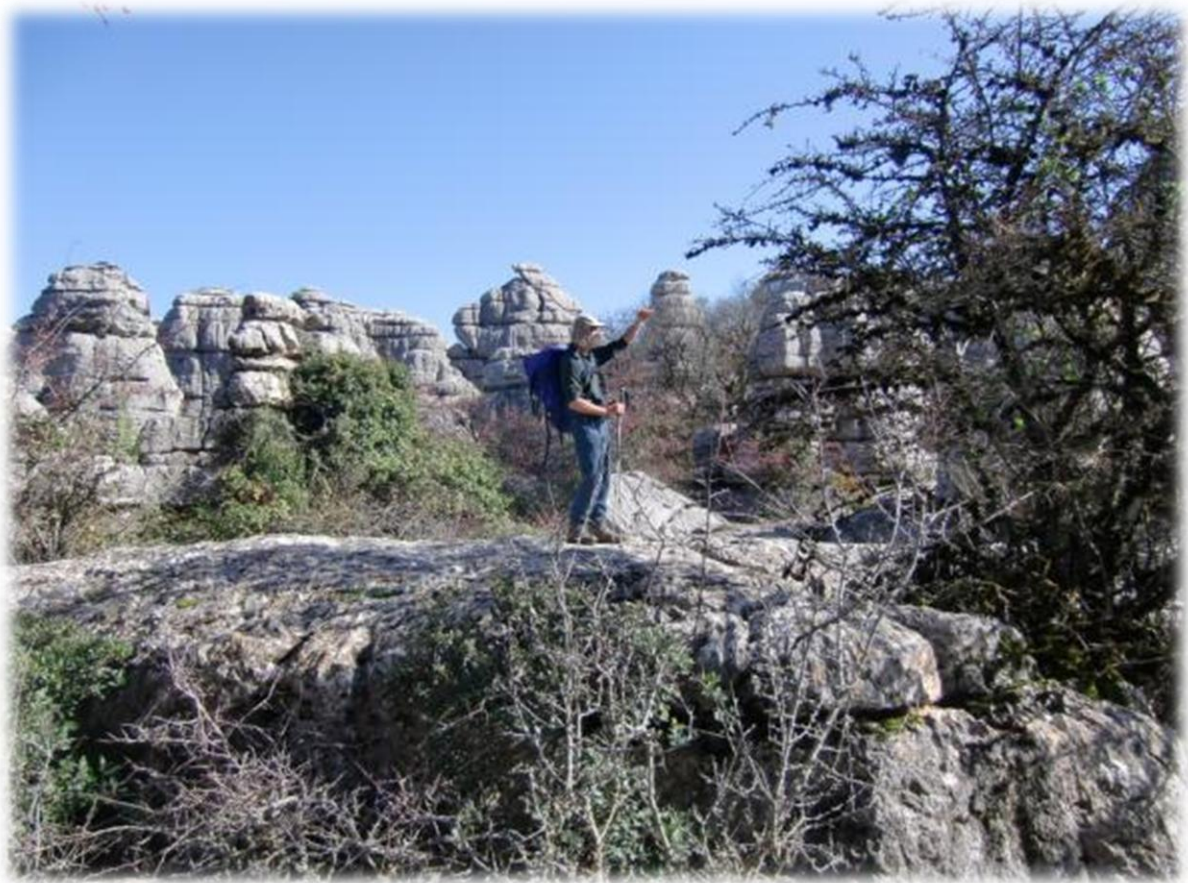

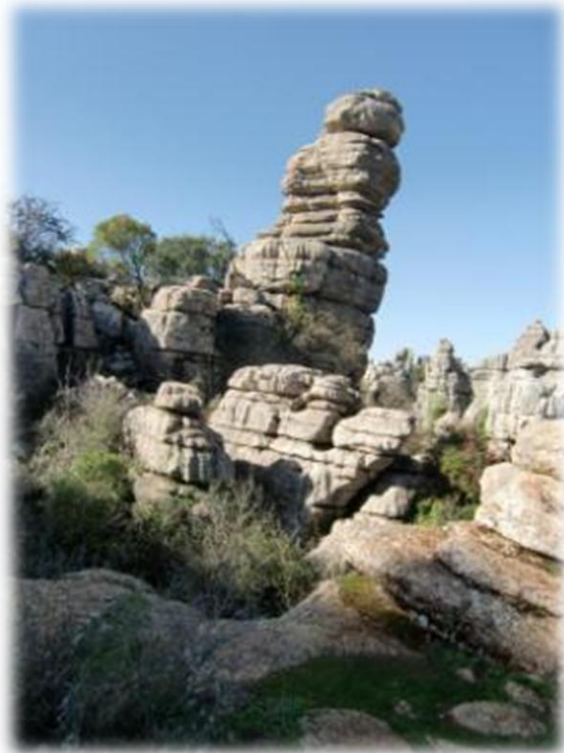
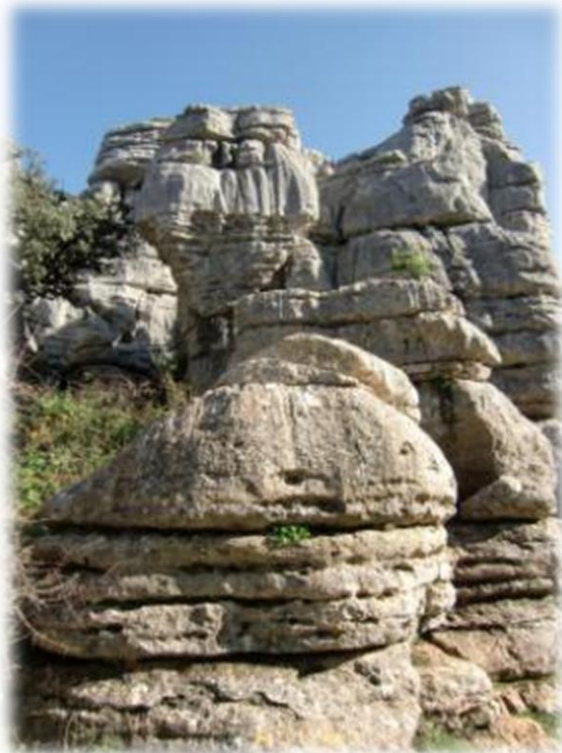

In dit gebied mag er niet gejaagd worden. De gemzen voelen zich er dan ook thuis en op hun gemak. Ze zijn talrijk aanwezig.

Door zijn speciale bescherming heeft dit park een zeer rijke fauna en flora. Zo leven er onder meer 650 plantensoorten waaronder 30 soorten orchideeën. Er is ook een grote populatie aan reptielen zoals hagedissen en verschillende slangensoorten, waaronder enkele giftige addersoorten. Ook talloze (roof)vogels kan men er bewonderen zoals valken, uilen, arenden en gieren. Maar ook de lynx (wilde kat) kan men er tegen komen

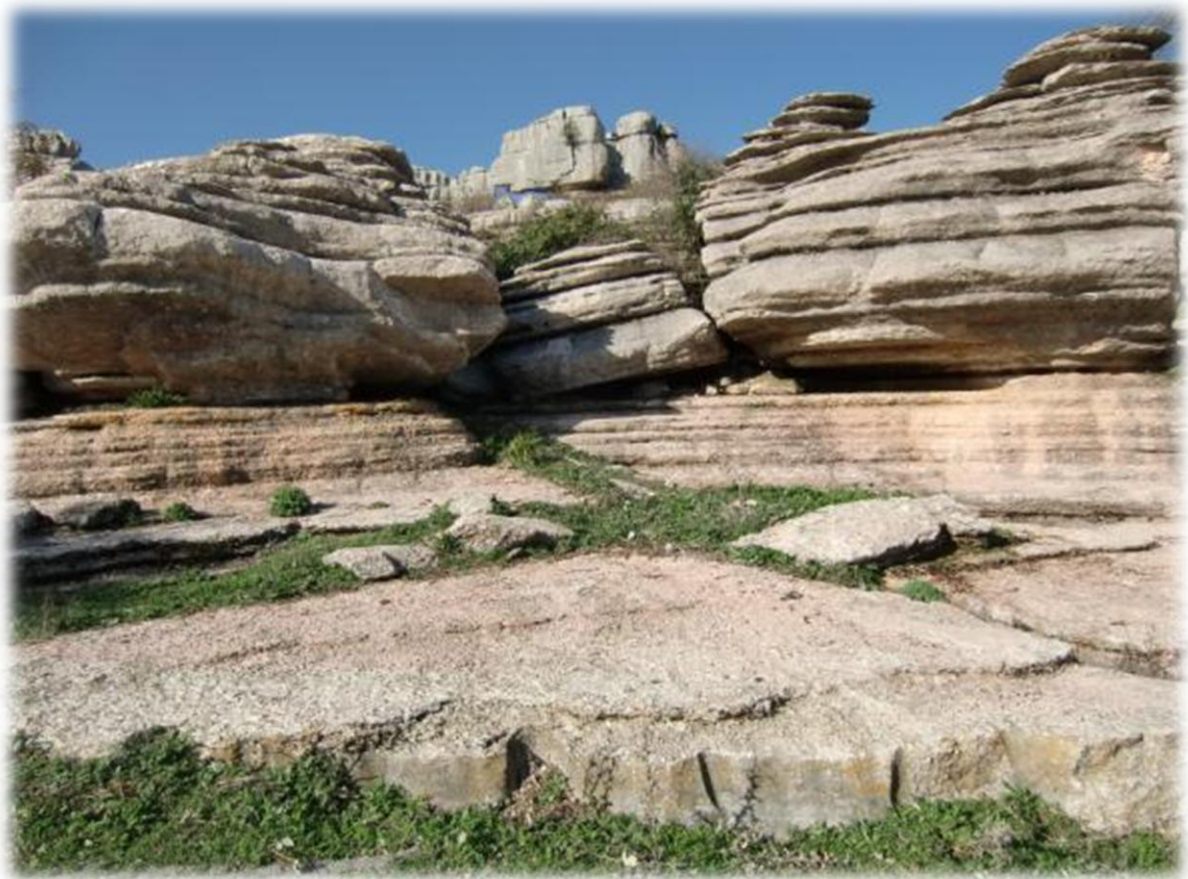

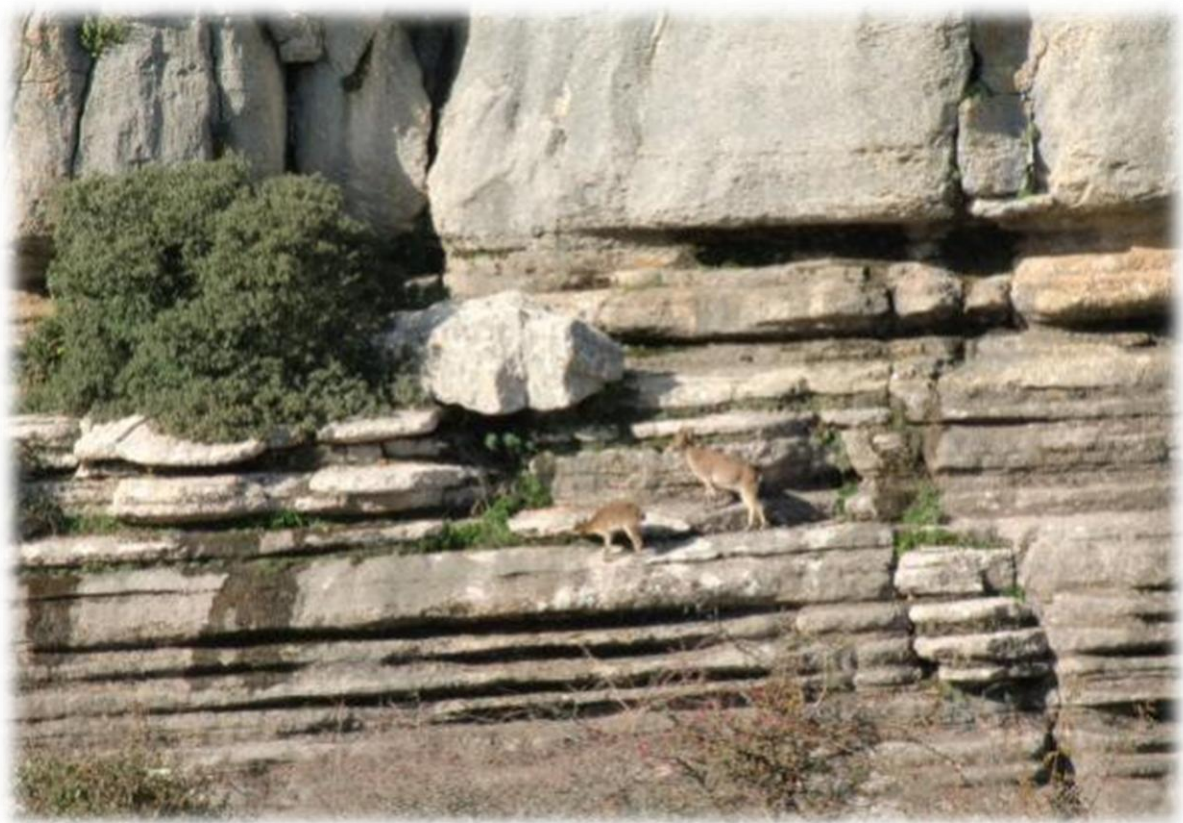
El Torcal was ook de woonplaats van de prehistorische mens. Op verschillende plaatsen zijn overblijfselen gevonden van neolithische bewoners. Het hoogste punt in het park is 1.339 m.

Vrijdag 10 december 2010

- Van : camping El Torcal 600 m
- Naar : Villanueva de Cauche 700 m
- Afstand : 7 km
- Stijgen : 339 m
- Dalen : 323 m
- Duur : 2 uur

Vandaag onze laatste stapdag. Als we vertrekken is er een dikke mist, soms zien we maar twintig meter voor ons uit. Maar het is vandaag maar een korte dag.

We stoppen de trekking in Villanueva de Cauche. Hier splitst de GR 7 zich in een vork rond de Sierra Nevada. Er is een weg langs de zuidkant en een weg langs de noordkant. In elf stapdagen hebben we 220 km afgelegd, 7.200 m gestegen en 7.300 m gedaald. Dit in ongeveer 80 stapuren. We hebben één rustdag genomen om onze kledij te drogen. De GR 7 is mooier dan verwacht. Er is vooral veel afwisseling. Het zijn niet alleen bergen maar ook de witte dorpjes spreken ons aan. We hopen volgend jaar deze route verder te zetten. De zuidkant van de Sierra Nevada of de noordkant? Daar zijn we nog niet aan uit.

Ivan : iv_op_stap@hotmail.com

Ludwig : benaltijdweg@gmail.com

Jan : jj.wauters@skynet.be

Foto's : Ivan, Jan en Ludwig

Tekst : Ludwig

Vertaling Engels : Jan

Vertaling Spaans : Robert Bettens